

Về một bài viết xa lạ với nghề báo

Bùi Quang Minh

Chungta.com 08:31' PM - Thứ ba, 10/05/2011

Tôi đi chợ mua "**đồ ăn tinh thần**" hôm nay, một ngày nóng nực, oi bức. Dẫu **món ăn quá thiêu thối**, nhưng cũng là món độc hiếm, mấy tháng nay mới thấy trên báo chí có một món vừa nhắc tới trí thức trong tù Cù Huy Hà Vũ, vừa nhắc đến trí thức ngoài tù Ngô Bảo Châu như vậy. Có lẽ nó chỉ thơm, tươi, ngon... với người ăn sẵn, ăn thụ động, lười suy nghĩ, cơ hội và tằm tối. Tôi

thay mặt họ cũng xin cảm tạ người đã cấy trồng, lao động cật lực, nấu nướng mãi mấy tháng mới cho ra những **món ăn tinh thần giá bèo** của thời lạm phát này. Nhưng do món hôm nay **quá ôi thiêu** gây xáo trộn, bí bách tinh thần không thể chịu được nữa, nên xin phép trình bày ý kiến của mình.

Luật gia Cù Huy Hà Vũ, nhà toán học Ngô Bảo Châu, nhà báo Quý Thanh... tất cả các anh đều là những người trí thức, ở các hạng khác nhau (*viết vì tiền, viết vì quyền, viết vì trách nhiệm...*), đều đã cung cấp cho tôi những món ăn đủ mọi mùi vị, độ ngon của các anh. Nhưng món người trí thức dấn thân, của người công dân đau đáu vì đất nước, của con người văn minh, có văn hóa thì *không thể thiêu thối* ngay sau khi viết ra được, dù tiết trời có nóng nực...

"Từ trước đến nay tôi chỉ tập trung vào chuyên môn nhưng khi biết mình được giải thưởng,

tôi nhận thức trách nhiệm xã hội của mình sẽ lớn hơn." (GS Ngô Bảo Châu trả lời phỏng vấn báo Tiền Phong)

Dưới khía cạnh làm người trí thức chân chính, Quý Thanh đã thất bại thảm hại, bởi anh không đi đến cùng các giá trị chân chính cộng đồng như sự thật, công lý dùng để đánh giá và tôn vinh. Dưới khía cạnh đả kích cá nhân, làm theo nhiệm vụ, viết để tuyên truyền, Quý Thanh đã hoàn thành nhiệm vụ ở mức nghiệp vụ trung bình với sự tận dụng dăm ba chuyện đời tư nhạt nhẽo chưa được kiểm chứng và dồn thổi để đăng tải công khai trên báo chí một chiều.

Báo chí thêm một lần nữa có thêm bài viết của nhà báo Quý Thanh cùng phương pháp "dưới thất lưng", "chụp mũ", cảm tính nông cạn làm cho tôi thấy lời của [nhà báo bậc thầy Phan Khôi](#), viết năm 1936 quá đúng: "**Ít nào người ta cũng phải có một chút lòng tôn trọng chân lý thì mới đứng ra làm một cái nghề như nghề báo**"¹⁾, hay nói chính xác hơn lời của GS Ngô Bảo Châu ngày nay: "**Có cố tình làm mất thể diện quốc gia cũng khó mà làm hơn**".

Tuy không phải là quan điểm của chungta.com và cá nhân tôi, nhưng vì chungta.com là nơi để các bạn tập suy xét, phản biện, để rộng đường tham khảo, chúng tôi xin đăng lại toàn văn bài viết của nhà báo Quý Thanh như một quan điểm riêng của Quý báo ngành Công An và của tác giả Quý Thanh [ngay dưới đây](#).

¹⁾ [Cái ác ý bởi Nghề nghiệp](#), Phan Khôi, Hà Nội Báo, số 23, 10-6-1936

Về sự ngộ nhận của Giáo sư Ngô Bảo Châu

(Quý Thanh, An ninh Thế giới)

Khoảnh khắc Hector ngã xuống dưới ngọn lao của Achilles dưới chân thành Troy cũng là khoảnh khắc chàng dũng sĩ đi vào tâm thức của nhân loại như biểu tượng về một phẩm giá cá nhân và tài năng mang tính thời đại. Đó là nhân vật hiếm hoi trong thần thoại Hy Lạp chiến đấu không phải cho danh vọng, oán thù hay khát khao quyền lực mà chàng chiến đấu để bảo vệ chính quê hương mình, gia đình mình, nhân dân mình. Hector với trí tuệ và hiểu biết của mình đã phản đối chiến tranh. Nhưng khi chiến tranh xảy ra, chính Hector không do dự khi đối đầu với một Achilles mình đồng da sắt, một việc không khác gì tìm đến cái chết

trong khi chàng có thể có những lựa chọn khác. Nhân cách ấy, tài năng ấy và tinh thần ấy đã đưa Hector vào bất tử. Chàng trở thành 1 trong số 9 Hiệp sĩ được kính trọng để sánh vai cùng Alexander Đại đế, Julius Caesar, vua Arthur, hoàng đế Chralemagne...

Trong [blog cá nhân của mình](#) (Thích học toán – entry ngày 13.4.2011) GS Ngô bảo Châu đã so sánh : “Tôi vốn không đặc biệt hâm mộ ông Cù Huy Hà Vũ. Những lý lẽ ông đưa ra tôi cũng không thấy có tính thuyết phục đặc biệt. Nhưng với những gì xảy ra gần đây, ông thể hiện mình như 1 con người không tầm thường. Như Hector người thành Troy, như Turnus người Rutuli hay như Kinh Kha người nước Vệ, ông Vũ không hề sợ hãi khi phải đối mặt với số phận của mình. Những nhân vật huyền thoại này đã làm mọi thứ để được đối mặt với số phận, để hoàn thành sứ mệnh của mình trong cuộc đời này”. Phát biểu ấy, dù vô tình hay cố ý, đã đặt ngang Cù Huy Hà Vũ với những người anh hùng trong lịch sử nhân loại.

So sánh ấy thật sự là 1 điều đáng tiếc cho hình tượng của Hector, hoàng tử thành Troy, vua Turnus của người Rutuli hay tráng sĩ Kinh Kha người nước Vệ. Những con người ấy trong tất cả những điều kiện tương ứng của thời đại đã đạt tới tầm vóc của anh hùng nhờ vượt lên những cám dỗ tầm thường của cuộc sống. Kể cả ham muốn sống, với họ cũng trở thành nhỏ bé khi đi đến cùng những giá trị tinh thần của mình.

Cù Huy Hà Vũ sống trong 1 thời đại khác. Dù sức mạnh bạo lực không còn được tôn vinh nhưng giá trị của nhân cách & trí tuệ vẫn là những yếu tố bất biến để tạo nên 1 anh hùng. Cù Huy Hà Vũ đã làm gì để đạt tới 1 tầm vóc như vậy ?

Đây là 1 câu hỏi không khó trả lời. Từ trước đến nay, không ai biết đến Cù Huy Hà Vũ trong các lĩnh vực học thuật hay tư cách cá nhân. Có 2 con đường để mọi người biết đến Vũ. Thứ nhất là cái bóng của thể hệ đi trước. Thứ 2 là cách gây ra những sự vụ chẳng giống ai qua những lá đơn kiện. Nó hao hao như cách những ngôi sao đánh bóng tên tuổi bằng những scandal. Khi chạm tới những giá trị cá nhân, Vũ chỉ là 1 kẻ nhỏ bé với những cư xử tầm thường. Bỏ qua những mưu đồ chiếm dụng nhà đất, bỏ qua những cách ứng xử đoạn tuyệt tình nghĩa gia đình, bỏ qua quá khứ học hành & làm việc không rõ ràng, chỉ cần vài chi tiết nhỏ cũng đủ nói lên bản chất của Vũ. Đơn cử như năm 2006, Vũ tự ứng cử mình vào vị trí Bộ trưởng Bộ Văn hóa – Thông tin. Khi trả lời về khả năng để có thể đảm đương chức vụ, Vũ nói : “Bố của tôi là nhà thơ, nhà Cách mạng Cù Huy Cận. Tôi được học ở ông rất nhiều điều, nhất là nhiệt huyết. Còn nếu nói về đức & tài, tôi xin khẳng định là tôi thừa đủ. Đảng đã nói là cần phải lựa chọn cán bộ có đức có tài cơ mà, vậy tôi có những điều đó tại sao lại không được lựa chọn ?” Với 1 người có khả năng trả lời 1 cách kiêu ngạo & tùy tiện như vậy, hẳn cũng không phải nói thêm nhiều. Nhiệt huyết thì do bố truyền lại, đức tài thì tự mình phong cho mình. Hơn nữa với cách trả lời trên thì gần như duy nhất Vũ là người có đức có tài hoặc cái đức cái tài của Vũ hơn hẳn thiên hạ. Ứng cử vào 1 chức vụ liên quan nhiều đến văn hóa, ngay từ vốn văn hóa ứng xử cơ bản Vũ đã hiểu hết chưa ?

GS Ngô Bảo Châu đã quá tùy tiện khi đặt Cù Huy Hà Vũ ngang với những biểu tượng anh hùng. Dù những anh hùng đó thuộc về những thời đại đã qua nhưng mang 1 sự trân trọng trong tâm thức mỗi người. Nó dễ gây sự lầm lẫn biến Cù Huy Hà Vũ từ 1 kẻ vô giá trị thành 1 biểu tượng.

Tuy nhiên, câu hỏi quan trọng nhất được đặt ra là mục đích của tất cả những hành động trên của Cù Huy Hà Vũ là gì ? Liệu nó có phải vì đất nước, vì dân tộc như 1 số người vẫn thói phồng hay không ?

Nhìn lại cả quá trình, Vũ chưa bao giờ biết hy sinh cho xã hội. Vũ kiên quyết giữ căn nhà 24 Điện Biên Phủ, Hà Nội như 1 tài sản cá nhân thay vì chấp nhận để Nhà nước xây dựng 1 thành phần bảo tàng Xuân Diệu, 1 công trình mang tính cộng đồng. Những đơn kiện chẳng giống ai chỉ là những scandal nhằm đánh bóng tên tuổi Vũ. Chỉ khác với giới nghệ sỹ đánh bóng mình trên sân khấu, Vũ đánh bóng mình trên vũ đài chính trị. Và chi tiết thể hiện ham muốn quyền lực mang tính chất cá nhân lớn nhất của Vũ chính là việc tự ứng cử chức Bộ

trường Bộ VH – TT năm 2006. Cứ giả sử Vũ muốn cống hiến thật thì đó cũng là 1 cống hiến có điều kiện, 1 điều kiện không hề khiêm tốn.

Có những kẻ muốn biến Vũ thành anh hùng. Bằng những tụng ca đầy tính từ, Cù Huy Hà Vũ đã được đẩy lên đến tận mây xanh. Dân chủ đã trở thành những chiêu bài chính được đưa ra trong những ý kiến cá nhân đó. Tuy nhiên, nếu những cá nhân trên thật sự muốn dân chủ, hẳn họ phải hiểu rằng dân chủ đi đôi với trí tuệ. Một người có trí tuệ không bao giờ chấp nhận 1 tư cách như Vũ làm anh hùng. Trường hợp còn lại, họ hiểu Vũ không đủ khả năng làm anh hùng nhưng vẫn biến Vũ thành anh hùng thì đây là những hành động đơn thuần nhằm thực hiện những mưu đồ cá nhân. Vũ khoác lên bộ y phục lóng lánh của những mỹ từ, trong khi giá trị thực cũng chỉ là 1 con bài trong tay kẻ khác mà thôi.

Chỉ có điều đáng tiếc ý kiến của GS Ngô Bảo Châu đã vô tình trở thành 1 luận cứ tâm lý có lợi cho những kẻ ngu dốt hoặc cơ hội đó. GS là niềm tự hào của Việt Nam. Trong bối cảnh hiện tại, GS là biểu tượng về mặt trí thông minh cho 1 dân tộc. Bởi vậy, những phát ngôn của GS không đơn thuần là những câu nói mang tính chất cá nhân nữa vì nó có tác động mãnh liệt đến suy nghĩ & niềm tin của hơn 80 triệu dân. Có điều chính GS hình như cũng không lường trước được hết những tác động từ những phát biểu của mình.

Hệ quả là chính GS cũng được biến thành 1 biểu tượng về trí tuệ uyên bác trên các diễn đàn. Là 1 tài năng trong lĩnh vực Toán học, GS đã được đám đông mặc định như 1 trí tuệ ở 1 ngạch khác bao trùm hơn : hình ảnh của GS đã trở thành cái gì đó hao hao như 1 nhà triết học, 1 nhà chính trị học, 1 nhà xã hội học có khả năng phán xét đúng sai cho mọi vấn đề trong cuộc sống Việt Nam.

Trong khi đó hơn 1 nửa cuộc đời mình GS Ngô Bảo Châu làm việc, học tập & nghiên cứu ở châu Âu. Lĩnh vực chuyên môn & chắc chắn cũng là lĩnh vực GS dành thời gian nghiên cứu nhất là Toán học. Cuộc sống thì rộng hơn Toán học & mang nhiều những phức tạp trong mỗi toán tính của con người. Phải sống trên chính đất nước của mình, thấu hiểu từng niềm vui, nỗi buồn, từng thành công, khổ cực của con người mới hiểu phần nào thực tại đang diễn ra hàng ngày, hàng giờ.

Việc phân tích từng câu nói, mổ xẻ từng ý tứ của Ngô Bảo Châu tưởng như để thể hiện sự tôn vinh, hóa ra lại trở thành 1 sự lợi dụng. Chân lý không quan tâm đến người phát ngôn. Việc trích dẫn Ngô Bảo Châu xét cho cùng cũng chỉ là mượn gió bẻ măng. Có những kẻ cần sự nổi tiếng, cần niềm tin mà những người Việt Nam đang đặt trên hình tượng Ngô Bảo Châu. Về mặt phương pháp cũng không khác gì việc thổi Cù Huy Hà Vũ lên thành 1 anh hùng để thực hiện những toán tính cá nhân.

Việt Nam rất cần những anh hùng. Tuy nhiên, những anh hùng của thời hiện đại không thể giống những Hector, Turnus hay Kinh Kha ngày trước. Cả thế giới đang bước vào thời kỳ mà trí thức quyết định phần lớn những tiến bộ trong xã hội. Người anh hùng của hiện tại trước hết phải là những người có trí tuệ, có trái tim, có tầm vóc văn hóa & kỹ năng đối thoại với thế giới. Trong bối cảnh đất nước đang phải đối mặt với nhiều vấn đề mang tính chất thời đại như biến đổi khí hậu, suy thoái kinh tế, khủng hoảng văn hóa thì khả năng hành động của những con người như vậy chính là chìa khóa để vươn lên.

Ngược lại, việc tạo nên những anh hùng 1 cách áp đặt hay thổi phồng những cá nhân không xứng đáng chỉ tạo nên những hiệu ứng tiêu cực. Nó tạo ra sự hoang mang trong xã hội & sự sụp đổ của niềm tin. Đó chính là những thảm họa của văn hóa & chính trị. Cho nên bất kỳ người trí thức nào trước khi tạo ra những so sánh cần sự cân nhắc kỹ càng.

Ngạn ngữ Hy Lạp nói : “Nếu Thượng đế muốn hủy hoại ai đó, thì trước hết, ngài sẽ biến người ấy thành 1 vị thần”. Thường con người muốn lợi dụng ai thì trước hết biến con người đó thành 1 biểu tượng. Giờ đây, những hình ảnh về Cù Huy Hà Vũ & GS Ngô Bảo Châu xuất hiện dày đặc trên 1 số luồng thông tin với những mỹ từ cao cả nhất. Nhưng sẽ chỉ là 1 sự ngộ nhận của niềm tin nếu chỉ nhìn nhận bằng sự lấp lánh của ngôn từ. Điều đó cũng giống như sự ngộ nhận về “anh hùng” Cù Huy Hà Vũ của giáo sư Ngô Bảo Châu vậy.

Toàn văn bài viết của Giáo sư Ngô Bảo Châu:

Về sự sợ hãi

Đăng tại Blog của GS Ngô Bảo Châu

Tôi vốn không đặc biệt hâm mộ ông Cù Huy Hà Vũ. Những lý lẽ ông đưa ra tôi cũng không thấy có tính thuyết phục đặc biệt. Nhưng với những gì xảy ra gần đây, ông thể hiện mình như một con người không tầm thường.

Như Hector người thành Troy, như Turnus người Rutuli hay như Kinh Kha người nước Vệ, ông Vũ không hề sợ hãi khi phải đối mặt với số phận của mình. Những nhân vật huyền thoại này đã làm mọi thứ để được đối mặt với số phận, để hoàn thành sứ mệnh của mình trong cuộc đời này.

Đối diện với ông Vũ là những người bắt ông bằng hai bao cao su đã qua sử dụng, là phiên tòa nửa công khai, nửa bí mật xảy ra ngày hôm qua và là ông quan tòa từ chối thực hiện thủ tục tố tụng để tránh tranh luận về nội dung những bài viết, chứng cứ về những việc được

cho là vi phạm pháp luật của ông Vũ. Có cố tình làm mất thể diện quốc gia, chắc cũng khó mà làm hơn mấy ông bà này.

Nghĩ mãi tôi cũng chỉ tìm ra hai cách lý giải. Khả năng thứ nhất là họ muốn làm nhanh cho xong việc. Trong trường hợp này, họ rất xứng đáng được truy cứu trách nhiệm. Khả năng thứ hai là ông quan tòa sợ phải đối mặt với những lý lẽ của ông Vũ. Trong trường hợp này, rất nên tạo điều kiện cho ông ta chuyển sang công tác khác, phù hợp hơn.

Không thể lấy sự cầu thả và sự sợ hãi làm phương pháp bảo vệ chế độ.

(GS Ngô Bảo Châu)

Trao đổi / Nhận xét

Hay là bài Quý Thanh đã bôi xấu Đảng nhỉ?

Lưu Mạnh Anh - Email: luuanh123@hotmail.com (13/05/2011 08:55:26 PM)

Hãy xem: Với văn phong khá chải chuốt, ngôn từ có phần gạn lọc, ý mạch xem ra khá tuôn trào tựa... nham thạch từ ngọn núi lửa nào đấy tưởng chừng mãi ngủ vùi trong quên lãng, bỗng chốc “nổ banh” đến tận trời cao nhằm mục tiêu lan tỏa sức nóng hùng hực tưởng đến cả ngàn độ bách phân của một sự dày vò nhiều ngày chất chứa uất ức, nay được dịp xổ tràn cho dịu lại; Quý Thanh định đưa người đọc đi vào tâm thức u minh trong vụ án Ts. Cù Huy Hà Vũ “được dựng lên như một biểu tượng” bằng việc nhấn nhá về: trí tuệ, anh hùng, lấp lánh, long lanh... qua cách vừa khen tặng tài năng của Ngô Bảo Châu vừa chê trách Ngô Giáo sư đã tự biến thành ngọn gió để cho nhiều kẻ “mượn gió mà bẻ măng” như Quý Thanh viết:

Việc trích dẫn Ngô Bảo Châu xét cho cùng cũng chỉ là mượn gió bẻ măng.

Cứ nhẹ nhàng mà chấp nhận nội dung bài viết mang hơi hướm:

“Xẻ dọc Trường Sơn đi cứu nước
Mà lòng phơi phới dậy tương lai” (Tố Hữu)

của Quý Thanh để cùng nhau đi vào vài nội dung của bài viết xem sao nhé!

Quý Thanh viết:

"Khoảnh khắc Hector ngã xuống dưới ngọn lao của Achilles dưới chân thành Troy cũng là khoảnh khắc chàng dũng sĩ đi vào tâm thức của nhân loại như biểu tượng về một phẩm giá cá nhân và tài năng mang tính thời đại. Đó là nhân vật hiếm hoi trong thần thoại Hy Lạp chiến đấu không phải cho danh vọng, oán thù hay khát khao quyền lực mà chàng chiến đấu để bảo vệ chính quê hương mình, gia đình mình, nhân dân mình. Hector với trí tuệ và hiểu biết của mình đã phản đối chiến tranh. Nhưng khi chiến tranh xảy ra, chính Hector không do dự khi đối đầu với một Achilles mình đồng da sắt, một việc không khác gì tìm đến cái chết trong khi chàng có thể có những lựa chọn khác."

Chỉ một khoảnh khắc ngã xuống của chàng Hector đã trở thành huyền thoại!

Dường như "hình tượng khoảnh khắc" người ta đã bắt gặp đâu đó trong dòng văn học "lãng mạn cách mạng" mà một nhà thơ "nổi tiếng" của Việt Nam đã từng "tụng ca" (chữ của Quý Thanh) rằng:

Có những phút làm nên lịch sử
Có cái chết hóa thành bất tử
Có những lời hơn mọi bài ca
Có con người như chân lý sinh ra (Tổ Hữu)

Quả là hay, khi Quý Thanh ca ngợi Hector mà không chắc nhiều người dân đã có thời gian để đọc hết câu chuyện của chàng dũng sĩ này. Vậy tại sao không góp lời cảm ơn đến tác giả Quý Thanh đã đưa quan điểm thật rõ ràng khi mình định Hector: "chiến đấu không phải cho danh vọng, oán thù hay khao khát quyền lực mà chàng chiến đấu để bảo vệ chính quê hương mình, gia đình mình, nhân dân mình".

Ngô Bảo Châu chỉ nhắc đến tên Hector, Kinh Kha.... và Quý Thanh đã "tiếp tay" để làm đậm đà bản sắc anh hùng vì dân vì nước của Hector.

Chiến đấu để bảo vệ chính quê hương mình, gia đình mình, nhân dân mình. Phải chăng chàng Hà Vũ đang làm điều đấy?

Chàng Hà Vũ chiến đấu để bảo vệ chính quê hương mình: chống khai thác bauxite, bởi khai thác bauxite dẫn đến nguy cơ ngoại bang có thể vào Quê hương mà thao túng.

Chàng Hà Vũ chiến đấu để bảo vệ chính gia đình mình: khi “người ta” đến đập phá hàng rào ngôi nhà, nơi đang thờ phụng hai Nhà thơ lớn (Cù Huy Cận & Ngô Xuân Diệu) của Việt nam cũng là cha và bác ruột của Hà Vũ và có nguy cơ đe dọa sự an toàn vợ con chàng, Hà Vũ đã dùng Luật pháp và quyền tự do ngôn luận để chiến đấu bảo vệ an toàn tổ ấm.

Chàng Hà Vũ chiến đấu để bảo vệ chính nhân dân mình: kiến nghị trả tự do cho quân-cán-chính của chế độ VNCH, để thực hiện hòa giải dân tộc, xóa bỏ hận thù. Hình như đây là một trong các mục tiêu tối quan trọng của Đảng và Nhà nước(?)

Chiến đấu không phải cho danh vọng, oán thù hay khát khao quyền lực. Còn gì để bàn cãi “trong khi chàng có thể có những lựa chọn khác” bên vợ con đầm ấm, thông dong xách giá vẽ đi họa chân dung cho cụ Võ Nguyên Giáp và tận hưởng những buổi trà dư tửu hậu đàm đạo sự đời với bạn hữu... Đòi người lý tưởng đến thế còn gì bằng! Liệu Quý Thanh (và bất kỳ ai) có sẵn sàng đánh đổi 10 năm (tù giam + tù nhà) để thỏa “khao khát quyền lực” và “danh vọng”?

Hóa ra, nếu Ngô Bảo Châu “có tội một” thì Quý Thanh “có tội mười” vì bỗng dưng, chính Quý Thanh làm người đọc xoay ra so sánh những việc làm của chàng Hà Vũ qua hình tượng chàng Hector!

Quý Thanh viết tiếp:

Từ trước đến nay, không ai biết đến Cù Huy Hà Vũ trong các lĩnh vực học thuật hay tư cách cá nhân. Có hai con đường để mọi người biết đến Vũ. Thứ nhất là cái bóng của những thế hệ đi trước. Thứ hai là cách gây ra những sự vụ chẳng giống ai qua những lá đơn kiện. Nó hao hao như cách những ngôi sao đánh bóng tên tuổi bằng những scandal. Khi chạm tới những giá trị cá nhân, Vũ chỉ là một kẻ nhỏ bé với những cư xử tầm thường.

Ồ hay! “từ trước đến nay”, mấy ai biết chàng Hà Vũ là cái ông nào, mãi cho đến khi hai cái bao cao su đã qua sử dụng được trải đầy mặt các trang báo (có cả báo CAND). Dân mình lại vốn tính tò mò, đặc biệt hay tò mò mấy cái vụ liên quan đến bao cao su đã qua sử dụng, vì thế chàng Hà Vũ bỗng nổi danh từ đây. Hãy nghe Huy Đức nói:

Nếu cứ để ông Cù Huy Hà Vũ nghênh ngang bên ngoài, có lẽ ông khó lòng tập hợp được sự quan tâm của quần chúng tới mức đẩy lên sự sợ hãi cho chính quyền. Nếu để ông Cù Huy Hà Vũ tự do ngôn luận, có lẽ ông khó lòng thu hút được sự chú ý của giới bloggers, báo chí và khó lòng trở thành một nhân vật được đề cập trong một bài feature của tờ New York

Times. Nếu để ông Cù Huy Hà Vũ tự do kiện tụng có lẽ người dân sẽ thấy Chính quyền tự tin và mạnh mẽ. Và có lẽ, nếu thả ngay ông Cù Huy Hà Vũ sau cái hôm ở khách sạn, hình ảnh một người đàn ông 50 tuổi bụng phệ sẽ được nhớ lâu hơn, và khó có thể bị thay thế bởi hình ảnh một tiến sỹ Cù Huy Hà Vũ, comple, cavat, trán rộng, đầu ngửng cao, ngạo nghễ đi giữa hai hàng cảnh sát.

Xem ra Huy Đức thuyết phục người dân, trong khi Quý Thanh “lý giải rất thú vị” rằng: chàng Hà Vũ nổi tiếng từ con đường “cái bóng” và con đường “đánh bóng”. Ai làm cho chàng Hà Vũ nổi tiếng? Ai đại? Ai khôn?

Thoắt cái, Quý Thanh bỗng trở nên tiểu nhân với đoạn văn sau:

Bỏ qua những mưu đồ chiếm dụng nhà đất, bỏ qua những cách ứng xử đoạn tuyệt tình nghĩa gia đình, bỏ qua quá khứ học hành và làm việc không rõ ràng, chỉ cần vài chi tiết nhỏ cũng đủ nói lên bản chất của Vũ. Đơn cử như năm 2006, Vũ tự ứng cử mình vào vị trí Bộ trưởng Bộ Văn hóa Thông tin. Khi trả lời về khả năng để có thể đảm đương chức vụ, Vũ nói: “Bố của tôi là nhà thơ, nhà cách mạng Cù Huy Cận. Tôi học được ở ông rất nhiều điều, nhất là nhiệt huyết. Còn nếu nói về đức và tài, tôi xin tự khẳng định là tôi thừa đủ. Đảng đã nói là cần phải lựa chọn cán bộ có đức có tài cơ mà, vậy tôi có những điều đó tại sao lại không được lựa chọn?”. Với một người có khả năng trả lời một cách kiêu ngạo và tùy tiện như vậy, hẳn cũng không phải nói thêm nhiều.

“Bỏ qua” mà lại chẳng bỏ qua (!) Một chiêu thức của kẻ tiểu nhân nhưng luôn tỏ ra người quân tử! Lịch lãm và trí tuệ hơn, Quý Thanh nên đề cập việc làm của chàng Hà Vũ có sai về lý, có phạm về luật không, hơn là bộc lộ tánh khí tủn mủn, vật vãnh của tên hạ tiện, đấy là chưa kể đến Quý Thanh phạm “tội làm nhục người khác” theo điều 121 Luật hình sự!

Tiếp tục, Quý Thanh tự phơ bày tư tưởng chống Đảng và sai cơ bản về lý luận:

Tuy nhiên, nếu những cá nhân trên thật sự muốn dân chủ, hẳn họ phải hiểu rằng dân chủ đi đôi với trí tuệ

Những cá nhân nào “THẬT SỰ MUỐN DÂN CHỦ”? Nói như thế hóa ra “đất nước tươi đẹp” này chưa có dân chủ ư? Không đời nào! nên nhớ “dân chủ XHCN được coi là nền dân chủ kiểu mới – dân chủ gấp trăm lần dân chủ tư sản” Quý Thanh viết thế có khác nào tát thẳng vào bản mặt “nền dân chủ trăm lần hơn của Đảng ta”? Dân chủ đi đôi với trí tuệ ư? Chính xác hơn, dân chủ đi đôi với tự do. Quý Thanh ghép dân chủ đi đôi với trí tuệ hóa ra xem thường giai cấp công nhân (nghèo khó) và giai cấp nông dân (khốn khổ), hai giai cấp cho đến nay trên “giấy tờ” vẫn là đội tiên phong của “đảng ta”! Ai khôn? Ai đại?

Quý Thanh chuyển qua “dạy khôn” (hay “dạy dại”?) Ngô Giáo sư và thấp thoáng trong lời dạy bảo này là sự đố kỵ, khi lời nhận xét từ phía Ngô giáo sư về chàng Hà Vũ có vẻ làm ai đó mang danh “Giáo sư”, “Tiến sĩ”, “Giáo sư – Tiến sĩ”... cảm thấy họ bị “quýnh giá thấp” mà Quý Thanh lên tiếng hộ?:

Hệ quả là chính GS cũng được biến thành một kiểu biểu tượng về trí tuệ uyên bác trên các diễn đàn. Là một tài năng trong lĩnh vực toán học, GS đã được đám đông mặc định như một trí tuệ ở một ngạch khác bao trùm hơn: hình ảnh của GS đã trở thành một cái gì đó hao hao như một nhà triết học, một nhà chính trị học, một nhà xã hội học có khả năng phán xét đúng sai cho mọi vấn đề trong cuộc sống Việt Nam. Trong khi đó hơn một nửa cuộc đời mình GS Ngô Bảo Châu làm việc, học tập và nghiên cứu ở châu Âu. Lĩnh vực chuyên môn và chắc chắn cũng là lĩnh vực GS dành nhiều thời gian nghiên cứu nhất là toán học. Cuộc sống thì rộng hơn toán học và mang nhiều những phức tạp trong mỗi toan tính của con người. Phải sống trên chính đất nước của mình, thấu hiểu từng niềm vui, nỗi buồn, từng thành công, khổ cực của con người mới hiểu phần nào thực tại đang diễn ra hằng ngày, hằng giờ.

Cao thượng nhỉ?! “Phải sống trên chính đất nước của mình” mới “thấu hiểu”?! Không sống trên chính đất nước của mình thì không thấu hiểu?! Lý luận gì đây trời?! Hình như Quý Thanh quên mất Chủ tịch Hồ Chí Minh đã bốn ba lặn lội ở nước ngoài những 30 năm (từ 1911 – 1941) cũng chỉ vì “thấu hiểu từng niềm vui, nỗi buồn, từng thành công, khổ cực của con người”?

Quý Thanh cho rằng: "Việt Nam rất cần những anh hùng"

Không! Chắc chắn là không! Việt Nam cần: tự do dân chủ, Tổ quốc vẹn toàn, thượng tôn pháp luật và "...Mọi hành động xâm phạm lợi ích của Nhà nước, quyền và lợi ích hợp pháp của tập thể và của công dân đều bị xử lý theo pháp luật" (trích điều 12 Hiến pháp).

Quý Thanh kết:

Ngạn ngữ Hy Lạp nói: “Nếu Thượng đế muốn hủy hoại ai đó, thì trước hết, ngài sẽ biến người ấy thành một vị thần”. Thường con người muốn lợi dụng ai thì trước hết biến người đó thành một biểu tượng.

Mặc dù cả bài viết có nhiều điều kém thuyết phục, một số chi tiết vụn vặt, tẻ mẫn bên cạnh những nội dung “tự phản đề”, nhưng kết thúc của Quý Thanh lại rất có lý.

Thật chí lý! “Thường con người muốn lợi dụng ai thì trước hết biến người đó thành một biểu tượng”

Câu ca dao quen thuộc ai cũng nhớ:

Tháp Mười đẹp nhất bông Sen
Việt Nam đẹp nhất có tên...

Hầu như mọi người đều công nhận hoa Sen là biểu tượng gắn liền với Đức Phật và nay “ngẫu nhiên” gắn liền với tên ai đó...!

Phải chăng từ lâu “người ta” đã biến một nhân vật nổi tiếng trở thành biểu tượng để lợi dụng?

... nhưng đến giờ, nhờ có Quý Thanh nói hộ thay?

Mong manh áo vải hồn muôn trượng
Hơn tượng đồng phơi những lối mòn (Tố Hữu)

Một biểu tượng thanh cao, giản dị và đẹp lồng lộng!

Thấy giống nhau

nong van dan - Email: nongvand@yahoo.com (13/05/2011 06:37:03 PM)

Có thể Nguyễn có Email: ken.stea@yahoo.com.vn chính là Quý Thanh, vì tôi thấy giọng Văn Nô giống hệt nhau.

Không thể ngờ được, Quý Thanh ...

Văn Tuấn - Email: tuan_van@hotmail.com (13/05/2011 02:07:24 PM)

Xin giới thiệu một bài viết của tác giả Phùng Hoài Ngọc ở An Giang bàn về bài viết của tác giả Quý Thanh đang gây ra làn sóng tranh cãi gần đây.

Trong bài này, tác giả Phùng Hoài Ngọc nhận xét về những sai sót trong văn hóa tranh luận. Trong những sai sót đó, có một sai sót rất phổ biến trong tranh luận trên báo chí Việt Nam: đó là ad hominem mà trang web này đã đề cập đến trong một bài về thói ngụy biện ở người Việt trước đây. Xin mời các bạn theo dõi.

Nhân đọc bài viết của tác giả Quý Thanh trên An ninh Thế giới về GS Ngô Bảo Châu, tôi thấy không thuyết phục. Không thuyết phục vì bài viết có nhiều sai lầm cơ bản trong văn chương chính luận. Trong bài này, tôi muốn chỉ ra những sai lầm và có vài đề nghị cụ thể.

Trước hết là những sai lầm cơ bản trong tranh luận:

1/ Sai lầm về kiến thức. GS Châu gọi đúng ba người Hector, Turnus, Kinh Kha là “những huyền thoại”, còn Quý Thanh gọi nhầm là ba anh hùng trong lịch sử nhân loại. Thực ra họ chỉ là ba nhân vật văn học có nguyên mẫu, được hư cấu như là ba biểu tượng anh hùng thời. Quý Thanh có lẽ không đọc hay đọc mà không hiểu kỹ về lịch sử và văn học thế giới, nên mới phạm một sai lầm cơ bản như thế.

Xin nhắc lại, hôm qua GS Nguyễn Văn Tuấn đã chỉ ra một sai lầm về trích dẫn. Nhưng theo tôi đó là một sai lầm khác do hụt hẫng về kiến thức.

2/ Trốn tránh luận điểm. Tác giả Quý Thanh tránh né tranh luận trực tiếp về những luận cứ cơ bản mà GS Ngô Bảo Châu đã nêu nhằm phê phán Tòa án Hà Nội. Thay vào đó, tác giả sử dụng những ngôn từ hoa mỹ để đánh lạc hướng vấn đề sang chuyện cá nhân, như bao nhiêu năm sống ở nước ngoài không hiểu tình hình trong nước. Cách viết đó thể hiện một sự thiếu tự tin về luận điểm và đánh tráo vấn đề.

3/ Ngụy biện. Thay vì tranh luận về vấn đề và luận điểm, Quý Thanh lại sỉ nhục đời tư cá nhân Cù Huy Hà Vũ. Quý Thanh không dám đề cập những thành tích chống tiêu cực của ông vốn đã được báo chí lẽ phải đưa tin rộng rãi. Tấn công cá nhân (ad hominem) là một ngụy biện phổ biến của những người không đủ kiến thức để tranh luận và phải dùng những chiêu thức thấp kém, phi chính thống.

4/ Hoạn Thư luận. Quý Thanh viết bài theo phương pháp Hoạn thư luận, tức là “Nói điều ràng buộc thì tay cũng già”. Phương pháp này đã lạc hậu trong thời đại ngày nay. Nó chứng tỏ tác giả còn quá non nớt trong tranh luận, đến nỗi phải dựa vào một kiểu tranh luận phi chính thống.

Những sai lầm cơ bản trên chứng minh rằng Quý Thanh là một nhà báo (?) tắc trách. Có thể ông/bà chỉ mong hoàn thành nhiệm vụ được giao mà không tính đến phản ứng dữ dội của bạn đọc.

Xét thấy bài viết của Quý Thanh có thể sử dụng làm một trường hợp nghiên cứu (case study) để dạy sinh viên, tôi xin phép báo An ninh Thế giới (ANTG) mượn bài văn của Quý Thanh cho sinh viên Ngữ văn phân tích mổ xẻ như là một bài văn nghị luận chất lượng kém, hầu giúp các em sau này viết tiểu luận bút chiến có chất lượng hơn.

Sau cùng tôi có một đề nghị nhỏ: Tôi xin phép mượn lời GS Ngô Bảo Châu gửi đến Báo ANTG "rất nên tạo điều kiện cho ông/bà Quý Thanh chuyển sang công tác khác, phù hợp hơn".

Phùng Hoài Ngọc

VN còn lại bao nhiêu nhà báo chân chính

bao nguyen - Email: baocute111@yahoo.com (13/05/2011 01:30:24 PM)

Từ hồi 2 nhà báo, Nguyễn Văn Hải và Nguyễn Việt Chiến, bị bắt và khởi tố vì vụ MP18.

VN hầu như không còn những nhà báo chính thống nào, sống theo cái phương châm của người cầm bút "không bẻ cong ngòi bút, nói lên sự thật và bảo vệ lẽ phải. Phản biện chính xác, những gì đang xảy ra trong xã hội". Họ đang sợ hãi và thỏa hiệp với cái xấu!

Ông Vũ bị bắt là đúng?

nguyen van nam - Email: namnv@gmail.com (13/05/2011 08:47:30 AM)

Vụ vi phạm tội chống phá Nhà Nước theo điều 88 do Nhà nước đã quy định thì bị bắt là đúng rồi chứ oan ức gì cho chiến sĩ "chống tiêu cực" này? Chẳng lẽ nào một kẻ nhân danh dân chủ, nhân quyền gây phức tạp trật tự an ninh lại quên hết công sức của cả dân tộc sao.

"Trí thức" hay phản trí thức nhỉ?

Chưa thuyết phục

Nguyễn - Email: ken.stea@yahoo.com.vn (13/05/2011 12:30:34 AM)

Tôi đã đọc và từng tham gia ý kiến cho báo Chúng Ta từ những ngày đầu "công trường" còn "bộn bề ngổn ngang" nên hiểu và trân trọng những gì Chúng Ta chia sẻ với cộng đồng. Có nhiều bài chất lượng rất tốt, giàu tinh thần tuy nhiên về bài viết của tác giả Bùi Quang Minh mới đăng lên đây, tôi cho là có sự thiếu sót nên muốn góp vài ý như sau.

Thứ nhất. Tuy không như ông Đào Hiếu dùng những từ ngữ dung tục, chua ngoa để thỏa mạt ý kiến của người khác (Ngô Bảo Châu), tác giả dùng từ nhẹ nhàng hơn nhưng thiện nghĩ đó vẫn là điều không cần thiết và không nên có trong việc phê bình, đối thoại. Việc mang mang cảm xúc nhất thời vào bài viết khiến nó ra ngoài ngữ cảnh phê bình.

Thứ hai, phê bình việc gì và phê bình để làm gì. Điều này tôi không tìm thấy trong bài viết hoặc lập luận nào của tác giả Quang Minh. Các nhận xét như "đã kích, tuyên truyền, chỉ là tin đồn..." chỉ phản ánh tâm cảnh chủ quan của tác giả nên nói chung chưa thể thuyết phục người đọc. Đây là điều theo tôi, rất nên tránh khi có ý định chỉ trích hoặc phê bình. Thay vì như thế, tôi nghĩ tác giả nên chỉ ra và phân tích bài viết của người khác sai như thế nào bằng lập luận của mình.

Có hai bài viết với lối phân tích, phê bình nghiêm túc rất đáng được bạn đọc xem xét và tham khảo.

Của Trương Duy Nhất:

<http://www.truongduynhat.vn/2011/04/ngo-bao-chau-va-su-so-hai.html#more>

Của Huy Đức:

<http://chutungo.wordpress.com/2011/04/07/chinh-tr%E1%BB%8B-ton-giao-va-cu-huy-ha-vu/>

Trân trọng.

Ranh giới giữa Nhà báo và bồi bút

Trần Linh Chi - Email: linhchi85@gmail.com.vn (12/05/2011 03:57:48 PM)

Sau khi bài báo " Sự ngộ nhận của GS Ngô Bảo Châu" của tác giả Quý Thanh đăng trên Báo ANTG, đã có nhiều người là trí thức tiến bộ không thể im lặng trước nhân cách suy bại của ông ta và đã kịp thời đưa ra các luận lý để uốn nắn với hy vọng đưa ông Quý Thanh trở về con đường lương thiện(?)

Ở đây thôi tôi không nhắc lại những luận điểm phi nhân tính trong bài báo của ông ta nữa, vì ông mai danh ẩn tích bằng một cái tên Quý Thanh thì khó có thể đối thoại. Tôi chỉ hỏi, nếu ông khuyên người ta đừng nên mất niềm tin vào xã hội hiện nay, vào đường lối chính sách của đảng, của thể chế chính trị này thì ông liệu có dám dạy dỗ con cháu ông như thế không?

Nhất là qua vụ án xét xử Cù Huy Hà Vũ vừa qua, ông có dám phân tích cho con cháu mình những điểm ưu việt của một Nhà Nước pháp quyền, do dân và vì dân không??? Nếu ông không dám thì ông rất cần tự vấn lương tâm của mình, của một người sau nhiều năm ăn học trau dồi tri thức đến độ cũng sâu rộng như ông mà phải đi làm NÔ VÃN.

Còn gì đau đớn hơn khi là một trí thức mà ông không dám sống thật với mình, với người và chính những người thân yêu của mình.

http://www.chungta.com.vn/Desktop.aspx/ChungTa-SuyNgam/NgamNgh-VietNam/Mot_bai_viet_xa_la_voi_nghe_bao

http://www.chungta.com.vn/Desktop.aspx/ChungTa-SuyNgam/NgamNgh-VietNam/Mot_bai_viet_xa_la_voi_nghe_bao/2.viePortal